

EVROPSKÁ SPACE OPERA

KONSTANTYNŮV
EFEKT

KAROLINA FRANCOVÁ

BROKILON

Karolina Francová

KONSTANTYNŮV EFEKT

Copyright © 2016 by Karolina Francová

Cover © 2016 by Dollar Photo Club

For Czech Edition © 2016 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-305-8 (pdf)

Karolina Francová

Konstantynův efekt

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2016

Edice

„Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. *Pomníky zimy **

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Světlo pulsaru

Aleš Pitzmos: Záře supernovy

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. *Hvězdný oceán **
3. *Ušlechtilé příměří **

** připravujeme*

<http://karolina-francova.mypage.cz/>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Kapitola 1

Ten den

Ten den Martha uslyšela výkřik, na který celý život čekala.

Vždycky tak nějak podvědomě předpokládala, že k tomu dojde v noci, která temné věci přitahuje, místo toho se však domem rozlehl v brzkém odpoledni, když venku panoval příjemný teplý jarní den a slunce rozjásaně zářilo na vymetené obloze.

Vyskočila ze židle a vrhla se ke dveřím do pokoje dcery. Tristam stála u psacího stolu, v ruce svírala lovecký nůž s patnácticentimetrovou čepelí a na jejím předloktí se šklebila podélná rána. Krev tryskala v silném proudu a smáčela podlahu u jejích nohou.

Chtěla se zabít, ulevilo se Marthě. Jen se chtěla zabít.

Jenže pak k ní Tristam obrátila bledý, potlučený a k smrti vyděšený obličej. Martha znovu pohledem zkontrolovala nůž. Jeho čepel byla lesklá a čistá.

„To bude v pořádku,“ řekla, ale hlas se jí chvěl.

Dobře věděla, že v pořádku už to nebude nikdy. Minulost si

je našla. Našla si je daleko v cizí zemi, pod cizími jmény, po čtyřiaadvaceti letech.

Obtočila Tristam kolem rány provizorně bílé bavlněné tričko, aby trochu zpomalila krvácení, a utíkala pro lékárníčku. Udržovala ji dokonale vybavenou, protože ordinace lékařů pro ně dvě měly zavřeno. Představovalo to pro ni svého druhu zaříkávání. Říkala si, že dokud bude mít všechno připravené, určitě se nic zlého nestane, a doposud to taky fungovalo. Tristam si nikdy nic nezlomila, nespálila se, nepořezala se, nikdy vážněji neonemocněla, a to ji v zájmu utajení identity donutila hrát kompaktní sport, při kterém byly úrazy na denním pořádku.

Vrátila se s temně rudou krabičkou z tvrzeného hedvábí s archaickým bílým křížem na zámku, sundala z rány látku promočenou krví a na zranění nastříkala tekutý obvaz. Krvácení ustalo.

„Mami,“ konečně promluvila Tristam.

„Já vím, já vím, bude to dobré, nic se nestalo, bude to dobré, věř mi,“ odpověděla jí rychle, aby jí zabránila vyslovit to nahlas.

„Mami,“ Tristam se nedala zastavit.

„Zapomeneš na něj, uvidíš. Za rok už ti to bude připadat jako hloupost.“

„Mami, já jsem...“ pokusila se Tristam znovu pronést nevyhnutelné, ale naštěstí se jí podlomila kolena.

„Musíš si lehnout, oslabila tě ztráta krve.“

Martha ji odvedla k lůžku pod oknem a donutila ji položit se. Tristam se nevzpírala, byla malátná a odevzdaná. Sotva se její hlava dotkla polštáře, usnula, až se Martha polekala, že zranění je vážnější, než odhaduje, a že upadla do bezvědomí. Nahmatala jí tep. Byl silný a pravidelný stejně jako dech. Mohlo ji to uklidnit, ale stačil jediný pohled na zranění prosvítající skrz obvaz a po zádech jí přeběhl mráz děsu.

Donesla vodu a uklidila krev – vyčistila koberec, otřela skvrny

na židli, skříni i na stole, pokusila se odstranit ji z ručně psaných poznámek k seminární práci, na které Tristam už skoro měsíc dělala. Krve bylo tolik, až se tajil dech, ale Martha z vlastní zkušenosti věděla, že když dojde na louži krve, vždycky to vypadá, že je jí víc. Vyměňovala vodu, až z ní zmizel i slabý růžový nádech, přesto se v místnosti pořád vznášel sladce železitý pach a nedovoloval jí zamknout minulost zpátky do skříňky zapomnění.

Selhalo to, na nic jiného nedokázala myslet. Myslela jsem si, že jsme unikly, ale našlo nás to. Musím najít nějaký jiný způsob.

Neodvažovala se na Tristam podívat. Bála se, že jediný krátký pohled by stačil, aby ztratila poslední zbytky sebeovládání. Zhroutila by se, a to by nikomu a ničemu nepomohlo. Spustila sluneční clonu na okně, znovu zkontrolovala dceru a pak se v obývacím pokoji posadila k terminálu.

Musí existovat důvod, proč se to stalo právě dnes.

Přetáhla si před oči čtecí štít a ruce položila na dotykovou desku. Připojila se k síti a zadala vyhledávací kritérium: Teritoria aktuálně.

Odkazů bylo zoufale málo a všechny zastaralé – co ze sítě neodstranila cenzura teritoriální diktatury, o to se postarala arvelská vláda. Válka zuřila naplno, informací bylo pomálu a jejich hodnotu snižovala propaganda.

V bitvě o Hanoe dosáhly ztráty Arvelu deseti tisíc pěti set dvaceti mužů, ztráty Teritorií však činí dvakrát tolik.

Dalo se tomu věřit? Byla si celkem jistá, že Teritoria podávají statistiky mrtvých úplně opačně.

Zásobovací konvoj prorazil blokádu u Milde.

Mezi lidmi se naopak šušovalo, že Milde to má spočítané.

Otto Larsson podlehl následkům zranění. Diktátorský režim se hroutí. Konec války na dosah.

Tak tohle byla novinka, i když podle zprávy Otto Larsson

zemřel před více než třemi měsíci. Jenže kdyby se režim zhroutil, Teritoria by už dávno žebřala o mír.

Ne, pomyslela si Martha vyděšeně. Režim se nezhroutil. To jen Illya je už dost starý.

Zadala do vyhledavače jeho jméno.

Objevil se portrét mladého muže. Měl po svém otci světlé vlasy, temně hnědé oči a pleť s nádechem věčného opálení. Byl impozantně vysoký, měl rozložitá ramena a uniforma mu přidávala roky i vážnost. Byl dospělý.

Proboha.

Martha třesoucí se rukou otevřela starou složku chráněnou několikanásobným heslem. Kontakt v ní vždycky měla v úmyslu použít jen v nejvyšší nouzi, ale ta teď nastala. Potřebovala ověřené informace od někoho vysoce postaveného. Musela něco udělat a musela to udělat hned.

Odpověď systému na její volání přišla v podstatě okamžitě a jí ihned bylo jasné, že je zle.

„Osoba, kterou se snažíte kontaktovat, zemřela dne 12. 1. 4450.“

Deset dní po Tristamině transferu.

V Marthě se zastavilo srdce.

Panebože. Popravili ho za Tristamin transfer. Nikdo nám nepomůže. Jsme v tom samy.

*

Ten den už od probuzení nestál za nic. Ne že by tedy Tristam chovala nějaká přehnaná očekávání. Její život byl už dlouhé roky stále stejně nesnesitelný – od prvního ranního pohledu do zrcadla až po večerní sprchu. Nenáviděla to, nesnášela každou sekundu, nedokázala to vystát tak moc, že každý každičkový den uvažovala o tom, že to skončuje.

V noci se jí zase zdálo o K. Přišel k ní, líbal ji a bral do hrstí její dlouhé vlasy, jeho rty jí přejížděly po šíji a přinášely s sebou horce mrazivé vlny. Obratně jí stáhl z ramen košili, jeho dlaně spočinuly na jejích prsou, horké a pevné, a tiskly jí je a mnu-ly skoro násilně. A ona si beze studu vychutnávala jeho tělo, vymodelované do esence mužství podle toho nejlepšího arvelského vzoru. Olizovala jazykem vytetovanou evidenční vlnu na jeho klíčních kostech. Cítila jeho vůni. Tlak jeho mužství.

Byl to příjemný sen, samozřejmě že ano, ačkoli si nedokázala představit, jak s dozvukem takové erotické fantazie snese bez uzardění jeho reálnou přítomnost na dopolední přednášce, ale mnohem horší bylo, že když se ráno probudila, opět mohla převlékat postel, tento týden už potřetí.

Zavřela se do sprchy a drhla se hrubou žínkou, až jí pokožka zčervenala a páčila jako oheň. Laserovou žiletkou se pečlivě oholila, přejela každé místo snad stokrát, aby si byla jistá, že její kůže je hladká a holá. Samozřejmě se nakonec řízla. Pod horkou vodou ranka silně krvácela a razila si narůžovělou cestičku po jejích prsou, přes břicho do klína, stékala jí po stehnech a navozovala iluzi něčeho, co nikdy nemělo být. Hrdlo jí stáhl pláč, ale slzy jako obvykle nepřišly. Nemohla plakat, zábrany byly příliš silné. I tuhle jedinou možnost úlevy jí matka tvrdou výchovou vzala.

Osušila se, ošetřila si drobné poranění a oblékla si tmavě modré tričko. Napnulo se jí těsně přes hrudník a odhali- lo všechno, co by tak ráda schovala. Odvrátila se od zrcadla a utáhla kožený opasek kalhot. Z vlastního šatníku se jí děla- lo zle a z vlastního pokoje ještě hůř. Neměla tam jedinou věc, která by jí byla blízká, žádný dnes tak populární obraz jedné z arvelských planet postupně uvolňující vonné esence, žádný květinový vzor na stěnách, dokonce i povlečení postele bylo z lesklého černého hedvábí – každý večer na ni čekal hrob.

„Zase ses holil?“ zamračila se na ni matka, když přišla ke stolu. „Když už nedokážeš poslechnout a holit se jen dvakrát týdně, mohl bys aspoň být opatrnější s laserem.“

„Pořád ještě mi můžeš zaplatit permanentní depilaci,“ pokrčila Tristam rameny. „A problém to vyřeší jednou provždy.“

Matčin pohled byl led sám. Talíř se snídání před ni postavila s prásknutím. Tristam se podívala na obvyklou dávku šunky, vajec a černého chleba.

„Snídaně šampionů, co?“ zavrčela.

„Potřebuješ bílkoviny,“ odpověděla matka stroze. „Máš přece dneska trénink, ne?“

„No a?“ pokrčila rameny, aby ji popíchlá.

„Tristame,“ oslovila ji matka přísně. „Neměl bys to brát na lehkou váhu. Kompaktníbalový tým ti platí studium. Bez stipendia si vysokou, jako je Sandell, nemůžeme dovolit. To je ti doufám jasné?!“

„Jo, je mi to jasný, ale je mi jasná i spousta jiných věcí, který ty odmítáš vidět!“

„Nezačínej zase!“ napomenula ji matka silnějším hlasem.

„A proč? Proč ne?! Protože ti je zatěžko i mě jen oslovovat jako ženskou?“

„Protože jsi muž!“ nedala se matka.

„To není pravda, a ty to víš!“ zvedla se Tristam od stolu, popadla tašku s věcmi do školy a na trénink a třískla za sebou dveřmi.

Ví to, tak proč předstírá, že to není pravda? myslela si zuřivě.

S nechutí vstoupila do dopravního systému. Byla to relativně nová teritoriální technologie, ukradená díky špionáži, ale v posledním desetiletí se rychle prosadila ve všech větších městech pro svou pohodlnost, spolehlivost a bezpečnost. Všichni si ji nemohli vynachválit, ale Tristam ji z duše nenáviděla. Když ji pole obalilo, jeho jemný tlak ji nutit ostře vnímat každou část

těla. V dopravní kapsli si jeho nepatřičný tvar uvědomovala víc než kdekoli jinde a to zvyšovalo pocit bezvýchodnosti k neunesení.

I kdyby se odhodlala podstoupit změnu pohlaví a stát se z téměř dvoumetrového rozložitého muže ženou stejně vysokou a stejné tělesné konstituce, což by její problém nevyřešilo, ale jen posunulo do jiné dimenze, zůstával tu holý fakt, že jakmile by lékař zahlédl evidenční linku na jejích klíčních kostech, zavolal by do A-centra, aby ji převzali do své péče jako každého jiného arvela. Jenže ona nebyla arvel, aspoň ne legálně. Jí tohle tělo nebylo přiděleno za zásluhy, bylo kradené, a krádež arvelského těla znamenala smrt. Ne pro ni, ona samozřejmě za nic nemohla, ale pro její matku.

Proč nevzala ženské tělo?

Proč mě radši nenechala umřít?

Copak takhle se dá žít? Copak takhle můžu žít?

S hlavou plnou neveselých myšlenek vystoupila v přednáškové aule. Byla to půlkruhová místnost s jemně perleťovými stěnami. Její kruhovou část tvořily stupně s křesly a terminály pro posluchače, proti nim se místnost průhlednou stěnou otevírala přímo do volné přírody palácových zahrad. Impozantní výhled na mohutné staleté stromy, stáda vysoké, pestrobarevné ptactvo a fontány malující v prostoru duhu často odváděl myšlenky studentů od probírané látky a lákal je do jiných dimenzí, kde vládly prázdniny a lenošení.

Sotva pár kroků od ní, o několik stupňů níž, seděl K. Ruce měl položené na dotykové desce, přes oči čtecí štít. Jarní slunce mu dopadalo do tváře a u krku rozepnutá košile odhalovala arvelské tetování, které na rozdíl od ní mohl ukazovat, protože on je nosil oprávněně.

„Tristame, tady!“ ozval se za ní hlas Enriky.

Tristam k ní zamířila. I když si nedokázala představit, že by

jejich vztah měl postoupit kamkoli dál, Enričina náklonnost se jí hodila. Posilovala Tristaminu obranu před průnikem okolí do jejího šíleného vnitřního světa. Na povrchu byla mladý, zdravý a pohledný muž, hodila se k ní tedy zhruba stejně stará a přiměřeně hezká žena. Kdyby ji vedle sebe neměla, vypadalo by to divně. Na druhou stranu si Tristam s každým dalším dnem stále naléhavěji uvědomovala, že se s Enrikou bude muset co nevidět rozejít a že pro ten rozchod bude muset vymyslet nějakou obecně srozumitelnou záminku. Už zase.

„Vypadáš nějak pobledle,“ pohladila ji Enrika po tváři.

„Nestihl jsem se nasnídat,“ odpověděla Tristam. „Zaspal jsem.“

„A pořezal ses při holení,“ dodala s úsměvem.

„No jo,“ zavrčela Tristam. „Spěchal jsem.“

„Ale zase ses aspoň dobře vyspal, ne? Zdálo se ti o mně?“

Tristam bylo jasné, že s ní Enrika flirtuje, ale právě tahle otázka dokázala zapůsobit jako studená sprcha. Její oči samy od sebe zabloudily ke K. Jemné chloupky na jeho šíji se zlatě leskly na opálené pokožce.

„Jen nějaké erotické fantazie,“ odpověděla Tristam Enrice a odtrhla pohled od K.

„Povídej,“ naklonila se k ní Enrika blíž.

Tristam sebrala všechny síly a ukazováčky jí přejela po linii klíčních kostí, na obě strany, od středu hrudníku až k ramenům.

„Líbal jsem tě tady,“ řekla tiše a zavřela oči.

Svým vnitřním zrakem viděla modravou linku tetování na jiném hrudníku, ne tak delikátním a křehkém, ale pevnějším a mužným, sklonila se k ní a dotkla se jí špičkou jazyka jako ve svém snu. Sledovala jím hladkou linii až do jejího středu.

„Tristame,“ zaslechla šeptat Enriku. „Tristame, počkej. Dívají se na nás.“

Odtáhla se od ní. V rozkroku ji tlačila vyboulená erekce, ale její mysl zahlcoval děs. Nejen z toho, že se takhle dotkla zrovna Enriky, ale z toho, že si za bílého dne a při plném vědomí dovolila představovat si u toho K.

„Spolubydličí odjíždí na svatbu svojí sestry,“ řekla Enrika významně. „Nebudeš mít večer volno?“

Budu, nebo nebudu? To je otázka. Zvládnu to, nebo nezvládnu? Ta je ještě lepší. Potřebuju to? ptala se sama sebe Tristam.

Nutně, přiznala si. Další rozchod nic neřeší. Nakonec se to provalí, že se s každou rozejdu dřív, než se s ní vyspím. Holky si řeknou úplně všechno, zadělávám si na potíže. Musím to aspoň jednou dotáhnout do konce. Nebo zjistit, že toho skutečně nejsem schopná.

„To je skvělý,“ pokusila se usmát.

Ale celou přednášku se nedokázala soustředit a pořád musela myslet na to, jakou katastrofu na svou hlavu právě teď přivolala. Jak neskutečná hrůza ji čeká. Nemohla si pomoci, ale při představě nahého Enričina těla se jí dělalo fyzicky zle. Prsa ještě dejme tomu, ale genitál? *Nezvládnou to bez ohledu na to, že stejně jako ona bych chtěla vypadat, že v jistém smyslu právě po takovém těle toužím.*

Jakmile přednášející ukončil výklad, obrátila se k ní, aby svůj slib odvolala s tím, že zapoměla na nějaké soustředění, nebo že matka je nemocná, ale než ji stihla oslovit, dopadla na její rameno cizí ruka.

„Kapitán s námi chce ještě před začátkem tréninku něco probrat, máme přijít dřív,“ řekl K. a zároveň se obrátil na Enriku. „Promiň, Enri, musíme padat.“

Tristam se samozřejmě jako obvykle, když šlo o K., nezmohla na slovo odporu. Rozloučila se s Enrikou letmým polibkem na rty a zvedla se s pečlivě hraným lhostejným výrazem.

„Kam se chystáš na prázdniny?“ prohodil K., zatímco zadával parametry přepravy do tělocvičny.

„Do práce. Stipendium z kompaktního mi zaplatí jen školní. Každý nemá tohle,“ ukázala výmluvně na jeho tetování a pokrčila rameny.

„Promiň, nedošlo mi to,“ omluvil se.

Jasně že mu to nedošlo, jemu arvelský původ otevíral dveře na jakoukoli školu.

„Nemáš za co se omlouvat. Jistě sis to zasloužil.“

„Až na to, že o tom nic nevím,“ odvětil k jejímu překvapení s náznakem jakési hořkosti.

Poprvé ji napadlo, že on na svůj původ může nahlížet jinak než ostatní. Všichni věděli, že si nové tělo a další život v něm zasloužil, ale nikdo mu neřekl za co, a on si to nepamatoval. Očekávaly se od něj věci s velkým V, musel cítit obrovský společenský tlak, ale neměl žádné vzpomínky na život v předchozím těle, které by mu pomohly se s tím vyrovnat.

„To už nebude dlouho trvat,“ řekla, aby ho povzbudila.

Arvelské nevědomí sice mělo individuální rozsah, ale nikdy netrvalo déle než do pětadvaceti let. K. nedávno oslavil třiačtyřicet narozeniny, dalo se čekat, že se na minulý život rozpomene celkem brzy.

Na své minulé životy, opravila se v duchu Tristam.

Tetovací vzory kdysi dávno z pochopitelných důvodů hodně studovala, a tak podle něj věděla, že K. patří k těm nejstarším. Zatím byl jen obyčejný mladík, ale až si vzpomene, rázem překročí celá staletí a mezi nimi se rozevře ještě hlubší propast než doposud.

Pole je obalilo a přitisklo k sobě. Tristam si polekaně uvědomila, že K. nezadal dvě samostatné přepravy, ale jednu společnou. Lidé, kteří se spolu znali, to tak dělávali, aby si mohli za jízdy povídat nebo aby na sebe navzájem nemuseli čekat při

nástupu a výstupu. Nebylo by na tom nic divného, jen kdyby to nebyl právě on.

Bublinu přepravního pole takřka okamžitě vyplnila sotva postřehnutelná vůně. Říkalo se, že arvelové mají jiné složení potu než ostatní, nebo taky, že se nepotí vůbec, což byla blbost, to Tristam dobře znala z vlastní zkušenosti, jenže zatímco vlastní vůni nevnímala, ta jeho...

Mysli na něco odporného, na něco, z čeho se ti zvedá žaludek, přikázala si. Enrika a náš dnešní společný večer.

Jenže to nebyl dobrý nápad. Čím víc se na to snažila soustředit, tím víc se jí vybavovalo, o čem se spolu bavily a kam a jakým způsobem ji políbila, ale především, na co při tom myslela. K. byl příliš blízko, jejich těla od sebe dělila jen slabá látka trička a košile. Tristam se jako omámená nedokázala soustředit na nic jiného než na tenkou modrou linku, na jeho klidný dech, na teplo, které vycházelo z jeho těla, a na vůni, na tu naprosto omamnou vůni...

Nechtěla to udělat, ve skutečnosti si ani neuvědomovala, že by se byla vědomě rozhodla, že to udělá, a přece sklonila hlavu a přitiskla rty na to místo. Nedokázala si pomoci, její tělo v tu chvíli procitlo a převzalo kontrolu. K. se nemohl odtáhnout, nemohl ji od sebe ani odtrhnout, byli spolu zachyceni v pasti přepravního pole. Zřetelně cítila, jak strnul, a jasně vnímala, jaký odpor u něj vzbuzuje, i kdyby doslova neodkapával z jeho hlasu.

„Nech toho, nebo tě zabiju!“

Nenechala. Postupovala dál a výš po jeho hrdle, cítila na svých rozjitřených rtech zběsilý tep jeho krve, dál a výš, až k ústům.

„Neopovažuj se!“

Jeho oči doslova hořely vztekem a ponížením. Jejich modrá barva zesvětlala do barvy moře s vápencovým podložím, byly

bledé stejně jako jeho tvář. Všechno, všechno ji varovalo, že zašla příliš daleko, jenže jí už na ničem nezáleželo. Neuvažovala o následcích. Už teď v tuto chvíli bylo vše ztraceno bez ohledu na to, co ještě udělá nebo neudělá.

Přiblížila své rty k jeho, ale v tu chvíli pole povolilo a vzápětí dostala ránu pěstí. Nebyla na ni připravená, ani se nepokusila uhnout. Pěst dopadla na její tvář plnou silou a srazila ji na zem. Tristam se nestihla ani pohnout, když jí K. kolenem klekl na hrudník a do obličeje jí začaly pršet další údery.

„Zabiju tě!“ řval.

Nebránila se. Všechno se rozplývalo, všechno končilo. Přímo před očima měla jeho přívěsek z tyrkysu zavěšený na kožené šňůrce. Jak se k ní nakláněl, aby ji mohl lépe bít, houpal se na jeho krku jako malé kyvadlo a odpočítával čas do bezvědomí.

Přišla k sobě na ošetřovně. Probral ji ostrý matčin hlas.

„S tím nepočítejte, mě vůbec nezajímá původ toho grázla, co Tristama napadl! Je mi jedno, kolikátá A-generace to je. Až s ním já skončuju, už do žádného nového těla nepřeleze.“

Lékař něco tichým hlasem odpověděl.

„Ne! Jde se mnou domů. Jeho totiž nebude ošetřovat nikdo s těmihle rasistickými názory.“

Tristam se opatrně zvedla. Zjistila, že jí někdo svlékl zakrvácené tričko, ale vodě a otěru odolný make-up, kterým si každý den poctivě zakrývala tetování, naštěstí vydržel. Musela pryč, matka měla pravdu. Musela okamžitě zmizet.

Bez ohledu na závrať vstala a šla vedle.

„Mami,“ oslovila matku. „On za to nemůže. Já to začal.“

„Tristame! Tristame! Panebože!“

Její ruce automaticky vylétly k Tristamině tváři. Zřejmě to mělo vyjadřovat něžnost, ale bolelo to jako sto čertů.

„Nech toho, prosím tě, nic mi není,“ uhnula Tristam. „Musíme jít.“

„Na shledanou,“ rozloučila se matka s lékařem významným tónem.

Celou cestu domů mlčela a nevyptávala se, až Tristam začala doufat, že při tom i zůstane, ale stačilo, aby je dopravní kapsle vyložila v jejich bytě a začalo to.

„Co se stalo? A pravdu!“ vyzvala ji významně matka a hodila tašku se zničeným oblečením na kuchyňský stůl.

Tristam chvíli váhala, chtěla vyslovit další lež, ale už jen při té představě se v ní vzedmula vlna odporu. Nebyla to její chyba, že byla taková, jaká byla. Ona nevzala duši novorozeného děvčátka a neuvěznila ji v chlapeckém těle. Jí se nikdo neptal. Jí nikdo nedal na vybranou.

„Jsem do něj zamilovaná,“ řekla vzdorně. „Políbila jsem ho.“

„Cože?“ vydechla matka a sesunula se na židli.

„Slyšelas!“

„Ty jsi úplně ztratil rozum,“ řekla matka s tou správnou dávkou odsouzení a skutečnost, že ani teď, ani v tuto chvíli a po tomhle přiznání, ji neoslovila jako dívku, Tristam vytočila.

„A co jinýho bys čekala po tom, cos mi provedla?!“ křikla.

„Zachránila jsem ti život,“ namítla matka slabým tónem. „Už jsem ti vysvětlovala...“

„Jenže mě tvoje vysvětlení nezajímají,“ přerušila ji Tristam. „Nechci život, který jsi mi zachránila. Rozumíš mi konečně, nechci ho!“

„Udělal jsem to pro tebe,“ namítla matka.

„Pro mě?!“ vysmála se jí Tristam. „Udělal jsi to pro sebe. Aby ti neumřelo dítě a abys s tím pocitem nemusela žít, a nikdy tě nezajímalo, kdo za to zaplatí. Ale mě to zajímá, protože to já za tvoje rozhodnutí platím každý den!“

„Jdi do svého pokoje, Tristame,“ vyzvala ji matka se slzami v očích, ale Tristam se příliš hněvala, než aby ji to došlo.

„Jasně, půjdu do svého pokoje,“ odsekla, „ale jen abych si sbalila věci. S tebou jsem skončila.“

Trískla za sebou dveřmi. Vytáhla ze skříně tašku, hodila ji na postel a chvějícíma se rukama do ní bez ladu a skladu házela věci, jak jí přišly pod ruku – spodní prádlo, ponožky, trička, kalhoty, nezáleželo na tom, co si s sebou vezme, všechno, co vlastnila, jí vybírala matka, která dbala na jediné kritérium – aby ty věci co nejvíc potvrzovaly dojem, že Tristam je normální chlapeček, hoch, muž. Cokoli tento dojem narušovalo, bylo bez milosti a bez ohledu na Tristamino přání odstraněno.

Tristam otevřela zásuvku u stolu, aby do tašky přihodila několik šperků a cennějších věcí, a její zrak padl na lovecký nůž, který jí matka pořídila spolu s ostatním tábornickým vybavením, když kdysi vyrazila se školou na pobyt ve volné přírodě.

Vzala ho do ruky. Vytáhla ostří z pochvy. Pořád ještě se lesklo, a když ho palcem vyzkoušela, zanechalo za sebou tenkou krvavou linku.

Tristam se ostře nadechla. Před očima jí znovu vyvstal obraz K., jeho pohled, jeho bledá tvář, odpor, který ho prostupoval a rezonoval mezi nimi, když se ho dotkla.

Je konec, došlo jí. Nemám kam utéct. Ať půjdu kamkoli, pořád to bude stejné. Nic dobrého mě nečeká.

Ostří se přemístilo nad její zápěstí. Stačilo lehce pohnout rukou a ukončit to, a přece to nedokázala. Stála tam a ten okamžik se natahoval do podoby věčnosti. A pak se před jejíma nevěřícíma očima pokožka na předloktí sama od sebe otevřela do podoby rozšklebené rány, z níž se v silném proudu vyvalila krev.

Tristam zaječela.

*

Ten den nakonec nešlo o kulku z odstřelovací pušky ani o nastroženou trhavinu. Bylo to něco mnohem bližšího. Dostalo se mu to do krve ze sklenice vody, kterou vypil na zasedání vlády. Cestu té vody Illyovi lidé pečlivě sledovali od okamžiku, kdy z kohoutku proudem naplnila džbán, až do chvíle, kdy ji postavili před něj na kruhový stůl v pracovně, a to mohlo znamenat jedině: nepřátelé otrávil celý vodní zdroj. Nezajímalo je, kolik lidí ve smrti vezme s sebou, hlavně když pojde.

„Počet mrtvých zatím dosáhl sedmi set padesáti, všichni z úřadu vlády,“ informoval ho tajemník Ted Gardstein – padesátiletý muž s nakrátko ostříhanými prošedivělými vlasy, vždy v dokonale upravené uniformě.

„Účinky se dostavují asi tři hodiny po požití a žádná z obětí nežila déle než hodinu po jejich nástupu. Prověřil jsem záznamy z jednání. Napil jste se přesně před dvěma hodinami a padesáti třemi minutami.“

„Víte už, co použili?“ zeptal se. „Máme protijed?“

„Pracujeme na tom, ale zatím ne,“ zněla odpověď.

Sylvie, pomyslel si. *Zvládneme to spolu i tentokrát?*

Jenže i kdyby za ní vyrazil hned teď, nestihl by to. Do pěti minut jeho i ji čeká bezvědomí a boj s jedem. Raději se vrátil k faktům.

„Jak se jim to podařilo dostat až sem?“

„Illyo, víte dobře, že mají sympatizanty i mezi našimi lidmi. A ne zrovna málo. Vojenský převrat a násilné převzetí moci vaší rodině popularitu nezískalo. I když už to bude pomalu třicet let, lidi ještě nezapomněli, a když zemřel váš otec, leckdo doufal, že se poměry změní. Všichni očekávali, že s Arvelem začneme vyjednávat o míru.“

Nikdy, nikdy nesmíš přestat, vybavila se Illyovi otcova slova stejně naléhavě jako ten den. *Nikdy, slib mi to. Nesmíš se*

zastavit před ničím. Potřebujeme Turen, Milde i Hano. Potřebujeme... válku.

Otec leží napůl zhroucený u zdi, drží ho pevně za obě paže, a jak mluví, zalévá mu ústa jasná tepenná krev. Chrčí a na průstřelech v hrudníku se zvedají chomáčky červené pěny.

Nemusí mu to říkat, nemusí naléhat, potřebují válku a Illya to ví. Už mu není šestnáct, revoltu má dávno za sebou. Už neběhá po setmělých ulicích a nepromítá na noční oblohu laserem psaná odbojná hesla. Naopak ve dvaceti poprvé vede hlídku, která stejně hloupé kluky chytá, v jednadvaceti velí převýchovnému táboru a ve dvaadvaceti popravčí četě. Sám vydává povel ke střelbě na muže, který se mu den předtím pokusil podríznout hrdlo. A v šestadvaceti klečí nad tělem umírajícího otce.

„Illyo?!“ odkudsi z dálky k němu dolehl Tedův hlas a vytáhl ho ze vzpomínek do reality.

Illya si matně uvědomil, že leží na zemi, i když si nedokázal vybavit, že by upadl. Ztěžka dýchal a tělem mu rezonoval zběsilý nitkovitý tep. Měl pocit, že mu hoří kůže i vlasy, všechny svaly se napínaly v souboji s neviditelným nepřítelem.

Jed – už to začíná, pomyslel si.

„Illyo!“ Ted ho držel za paže jako otec před necelými třemi měsíci a nařizoval mu: „Dívej se na mě, mluv na mě, musíš se za každou cenu udržet při vědomí. Illyo!“

Jenže místo, aby ho hlas připoutal k přítomnosti, vrátil ho svým tónem a jakousi neodbytnou naléhavostí zpět do hluboké minulosti...

„Illyo, je mrtvý!“

Obrací se k Tedovi, k tátovu nejvěrnějšímu. Nechápe to. Jestliže je otec skutečně mrtvý, proč všude kolem sebe namísto zármutku a obav vidí spíš horečnaté očekávání? Všichni jsou nabíjí energií, adrenalin se mezi nimi přelévá v takřka hmatatelných vlnách.

Zvedá se. Připadá si ochromený nejen ztrátou, ale i blízkou budoucností, přestože ví, co musí udělat. Bavil se o tom s otcem mnohokrát. Tuhle chvíli spolu probírali do nejmenších podrobností. Jenže to byl táta naživu a v jeho podání všechno vypadalo snazší a přirozenější. Ještě včera to byla jediná možná volba. Je to ale jediná možná volba i teď? Je to skutečně i jeho volba?

„Illyo!“ naléhá Ted.

Teď, pomyslí si a to jediné slovo je jako čepel, odděluje od sebe dvě poloviny jeho bytosti – tu, která chce utéct a schovat se, a tu, která chce bojovat.

Nemám žádný čas na rozmyšlenou. Buď převezmu moc, nebo to udělá někdo jiný, anebo nás rovnou čeká revoluce. Jestli teď zaváhám, budu do měsíce viset. Jestli teď zaváhám, bude do měsíce mír. A s ním přijde to, čeho se otec tolik obával – nedostatek, úpadek. Musíme Arvel porazit, dokud ještě nejsme úplně bezzubí. Jde-li o přežití, jde všechno stranou.

„Máš seznam?“ zeptá se.

„Ano,“ přikývne Ted.

„Připiš na něj ještě Alistera Gonzalese a Mirandu Fletcherovou, otec jim věřil, ale já ne. Obsadte hlavní komunikační centrum generálního štábu a pošlete předběžnou kódovanou zprávu našim lidem na frontě, že jsem převzal otcův post. Ať se připraví potlačit jakýkoli odpor hlavně mezi mladšími důstojníky, až dorazí oficiální prohlášení. Vyhlaste stanné právo – zákaz nočního vycházení a zákaz shromažďování více než tří lidí, zablokujte všechna diskusní fóra na veřejné síti a spusťte připravenou propagandu.“

Neúčastní se toho, ale ne ze zbabělosti. Poprvé vstoupí do otcovy pracovny a posadí se k jeho stolu, poprvé otevře zásuvku s drogami zrychlujícími činnost mozku a připojí se k jeho panelu. Proudí k němu stovky informací o lokálních vzpourách,

o násilnostech, hackerských útocích pokoušejících se prolomit blokádu toku informací, o pokračujícím zatýkání na klíčových místech, o první popravě. Přiděluje nové posty a hodnosti, koordinuje pohyb jednotek věrných. Postupně použije druhou a třetí dávku drogy až k povolenému limitu, ale ví, že sil už mu mnoho nezbyvá. Bojuje, aby zabezpečil všechna důležitá místa diktátorského režimu zahrnujícího několik desítek planet, ale únava je jako moře v přílivu, stoupá mu od ztěžklých nohou ke kolenům poklesávajícím slabostí, zaplavuje mu bedra, svírá mu břicho a hrudník, tiskne krk, až je každé nadechnutí bitvou samo o sobě.

Ilya na chvíli přišel k sobě, když ho přenášeli do nemocnice. Necítil nohy ani ruce, s ochrnutím svalů zajišťujících dýchání bojovaly přístroje, k nimž ho připojili. Všichni kolem vzrušeně hovořili a chodbou zněl křik, ale on nerozuměl jedinému slovu.

Boj se, že zemřu, a někdo tam za zdí na to spoléhá. Možná, že i když se z toho dostanu, bude pozdě. Už teď je někde venku v pohybu cizí plán.

Položili ho na lůžko, hlava mu bezvládně padla na stranu a jeho oči zahlédly známou tvář.

Sylvie!

Ležela vedle něj, připojená na stejné přístroje, ale hrudník se jí viditelně nezvedal. Její nahé tělo zakrývalo jen tenké prostěradlo, jako by ji chystali k převozu do márnice.

Není to správné, pomyslel si ne poprvé a pak zase upadl do bezvědomí.

Sylvie. Vidí ji stejně jako ten den...

Stojí na prahu domu, který pro ni jeho otec nechat zařídil a v němž ji celé dětství střežili. Má na sobě bílé, široce nabírané šaty, které by snad mohly působit nevinným dojmem nebytí poloprůsvitného materiálu, pod nímž se rýsuje mladé tělo a vyzývavá krajka spodního prádla. Není jako z cukru, nevypadá

dětsky a bezbranně. Je jako chladná čepel, jako ostrý kus ledu. Dojem doplňují modré oči, bledá pleť a uhlazené světlé vlasy stažené v týle. Drží se zpříma.

Přál si, aby ji předem informovali o tom, proč přijede. Chtěl, aby věděla, že on s tím vším nemá nic společného, že je stejnou obětí jako ona. O pouto mezi nimi se neprosil, ale stejně, jako je nevytvořil, nemohl ho zrušit. Při pohledu na ni si moc dobře uvědomuje, proč mu její existenci otec zatajil. A jsou mu najednou jasné důvody, proč to měl nechat spát, proč ji měl nechat žít v nevědomosti. Jenže teď už není cesty zpět.

„Jsem Illya Larsson,“ představí se a podá jí ruku.

V první chvíli to vypadá, že Sylvie odmítne, ale pak mu k jeho překvapení prsty krátce sevře. Její dlaň je navzdory horkému dni chladná. Sametově hladkou pokožku na předloktí hyzdí hojící se šrám. Jeho šrám.

Sylvie si všimne jeho pohledu, vyprostí ruku z jeho stisku a lehce po zranění přejede konečky prstů.

„Cos dělal?“ ptá se a v jejím hlase se mísí obvinění se zájmem.

„Potyčka na pohřbu,“ odpovídá. „Otec je po smrti teprve pět dní, pořád ještě řešíme různé drobné vzpoury.“

„Řekli mi, že se to nedá změnit,“ říká Sylvie.

„Mně taky,“ přikývne.

„Takže bys na sebe nejspíš měl být opatrnější a potyčkám se vyhýbat,“ podotkne Sylvie.

„Na to se můžeš spolehnout.“

Její tvář prozáří prvními náznaky úsměvu. Je nesmělý a sebevědomý zároveň – jako by se mu bála věřit, ale zároveň věděla, jak silné ženské zbraně jí příroda nadělila a že je může proti němu použít. A on v tu chvíli po ničem jiném netouží víc, než aby je použila.

Použila je všechny.

Když Illya znovu přišel k sobě, všude kolem už panoval klid. Dýchal bez přístrojů a mohl znovu hýbat končetinami. Lůžko vedle něj zelo prázdnotou. Opatrně se posadil a zrakem automaticky vyhledal hodiny. Půl šesté.

Ráno, nebo večer? Ještě dnes, nebo už zítra?

Otevřely se dveře a vstoupil Ted Gardstein. Pod očima měl kruhy a v ruce aktidesky, jejichž záře dodávala jeho tváři bleďosti. PPS na jeho předloktí se nestále dožadovalo pozornosti.

„Jste při vědomí, no konečně!“ zvolal s úlevou. „Musíte ihned vystoupit ve veřejném vysílání. Všude kolují zvěsti, že jste podlehl atentátu, společnost je na pokraji revoluce. Lidi musí vidět, že jste v naprostém pořádku a při síle, jinak to už moc dlouho neudržíme.“

„Našli jste protijed?“ zeptal se.

„To probereme později,“ odbyl ho Gardstein.

„Ptal jsem se, jestli jste našli protijed!“ vyštěkl a postavil se.

Byl nahý, ale převyšoval ho skoro o hlavu. Navíc ledový strach dal jeho slovům tu správnou dávku agrese. Gardstein mimoděk ustoupil o krok.

„Ne, nenašli,“ odpověděl.

Illya znovu pohlédl na prázdné lůžko po své pravici a vybavil si Sylviino tělo, nehybné, strnulé, zakryté prostěradlem. Nemusel se ptát, jak je možné, že to přežil, i když nenašli protijed. Nemusel se ptát, co s ní je.

„Je mi to líto, Illyo, ale bylo to její poslání,“ řekl tiše Ted. „Sám to moc dobře víte. Splnila úkol.“

„Radši mlčte, když neumíte promluvit rozumně!“

Nejvíc ze všeho nenáviděl pocit, že Ted Gardstein má pravdu. Sylvie měla úkol a nemohla mu uniknout. Nijak. Neexistoval žádný způsob, jak jí zabránit, aby se obětovala místo něj. Aby jeho smrt vzala na sebe. Bylo to její poslání, ne, ne poslání, ale doslova podstata, s níž byla stvořena.

„Váš otec to s vámi myslel dobře. Neměl jste o ní vědět. Neměl jste se s ní scházet. Bylo by to pro vás teď jednodušší.“

Pro mě ano, s tím Illya souhlasil, ale ne pro ni.

Na okamžik si představil, jaké by to pro ni muselo být žít celé roky s takovým prokletím, a nevědět. Trpět bez příčiny, a nakonec zemřít na jed, který nepozřela. Ano, otec pro ni zařídil bezpečné útočiště, měla, na co si jen vzpomněla, ale hlídali ji jako oko v hlavě. Žila ve zlaté kleci, chráněná a hýčkaná, bez zranění, nehod a nemocí, jen aby na sebe kdykoli mohla vzít jeho zranění, nehody a nemoci.

„Uvědomte si, že nebyla ničím výjimečná,“ pokračoval Ted, když Illya nepromluvil.

„Jed jsem vypil já, a ona zemřela, jestli tohle není výjimečné, pak už nevím co jiného,“ zavrčel a natáhl se pro oblečení.

„Ano, přebírala na sebe vaše nemoci a zranění,“ souhlasil Ted, „ale stejně jako ona je připraveno obětovat se pro vás tisíce mužů a žen. Ona jen díky své podstatě využívala k vaší ochraně specifický způsob.“

Byla moje tajná zbraň, můj osobní štít. Moje žena.

„Víme už, kdo za tím stojí?“ zeptal se.

„Máme poměrně jasnou představu – hlavním organizátorem je zřejmě syn Mirandy Fletcherové, ale spáchal sebevraždu ještě předtím, než jsme ho stihli obvinít.“

„Shromáždíte celou její rodinu kromě dětí, na hlavním náměstí je necháte rozkopat dlažbu a pochovat všechny mrtvé. Pohřbí je vlastníma rukama a pak jim bude zabaven veškerý majetek a bude rozdělen mezi pozůstalé oběti.“

„Dovolte mi nesouhlasit, Illyo, říkal jsem vám to už před dvěma měsíci, když jste nechal Fletcherovou zatknout a popravit. Tohle nepomůže – strom se musí vždycky vyrvat i s kořeny, jinak znovu obrazí. Váš otec si to uvědomoval a vy byste si to ve vlastním zájmu měl co nejdříve uvědomit taky.“

„Něco vám prozradím, Tede,“ naklonil se k němu. „Já nejsem otec, a to byste si zase ve vlastním zájmu měl co nejdříve uvědomit vy.“

Ted Gardstein měl dost rozumu, aby se nehádal. Sklonil hlavu a poodstoupil. Když na něj znovu pohlédl, z výrazu jeho očí Illyu zamrazilo. Nenacházel v nich vzdor, strach ani pokoru – jen nekonečnou lítost. Tento muž skutečně litoval, že na Illyově místě není jeho otec.

Pocítil slabé nutkání hájit se, ale potlačil ho. Potřeboval se ukázat na veřejnosti a pak se zavřít v soukromí. Vlasy rituálně obarvené na černo po otcově smrti odrostly sotva o centimetr, a na něj už čekala další noc po boku mrtvého. Nebyl si jistý, jak to zvládne. Bolest, kterou vyvolávala představa Sylviina nehybného těla, ho plnila až k zalknutí. Bylo by tak snadné nechat zlikvidovat celou rodinu Mirandy Fletcherové a místo trestu zvolit pomstu. Ted Gardstein se mýlil, když se domníval, že není schopen obtížných rozhodnutí. Illya se nebál vydat rozkaz, aby je všechny pobili včetně matek a nemluvnat, bál se toho, že by ho dokázal vydat až příliš snadno.

„Pojďme,“ vyzval ho. „Ať to mám za sebou.“

Vstoupil do vnitřního tranzitního systému a počkal, až se k němu připojí Ted. Stisklo je bezpečnostní pole. Obalilo je vrstvou sil, která je měla ochránit před nárazem, kdyby systém selhal. Illya si lépe než kdokoli jiný uvědomoval, že selhat může. Vnitřní strach mu při pouhé vzpomínce svíral hrudník mnohem tísnivěji než pole.

„Illyo,“ oslovil ho Ted.

Pohlédl na něj. Energetická kapsle se dala do pohybu.

„Byl jste v bezvědomí a já musel jednat,“ promluvil tajemník. „Snažil jsem se postupovat tak, jak jsem si myslel, že byste postupoval vy, kdybyste mohl rozhodovat. Všichni Fletcherovi už byli popraveni včera večer.“

Tedův pokorný a omluvný tón podbarvoval falší výraz jeho očí. Tentokrát to byla pýcha. Oba dva věděli, že Illya by ty lidi nikdy popravít nenechal a Ted prostě využil situace, aby ho jako figurku na šachovnici posunul směrem, který pro něj s otcem vybrali, už když se narodil. Ani fakt, že Ted počkal právě na tuto chvíli, na sevření bezpečnostního pole dopravy, aby mu to řekl, nebyl náhodný. Chtěl tím připomenout, že mu Illya dluží až příliš mnoho. Chtěl ho donutit přistoupit na tu lež.

„To byla velká chyba, Tede,“ řekl Illya tiše. „Teď ale už znáte moje smýšlení, takže se do budoucna vyhněte jejímu opakování.“

„Na to se můžete spolehnout, Illyo,“ přikývl Ted.

Ne, nemohl se na to spolehnout, ale prozatím netušil, co s tím dělat.

Kapsle zastavila a pole povolilo. Mohli vystoupit. Illya se s úlevou otočil k Tedovi zády a přistoupil ke zdobené balustrádě východní terasy vládního komplexu. Pod ním se otevřelo hlavní náměstí. Koutkem oka zaregistroval desítky záznamníků, které se vznášely dva až tři metry před ním, seřazené podle síly akreditačního oprávnění jednotlivých médií. Teprve za nimi v posledních řadách se kolísavě snažily najít nejlepší polohu ty soukromé. Normálně by jim věnoval přímý a sebevědomý pohled, ale dnes ne, dnes jeho zrak přitáhla strašlivá podívaná uprostřed lidmi zaplněné plochy.

Ve středu náměstí nechal Ted narychlo postavit vyvýšené podium ve tvaru čtverce a na ně umístil desetkrát deset šibenic. Illya si s hrůzou uvědomil, že ten šílenec je popravil veřejně, barbarským a krutým způsobem, a že jejich mrtvolky nechal viset v letním žáru, vydané napospas ptákům a hmyzu. Udělalo se mu mdlo, když mezi nimi skutečně zahlédl i děti. Musel se oběma rukama opřít o pevný a vyhrátý mramor zábradlí.

Dav pod ním mlčel. Nikdo nekřičel odbojná hesla, nikdo mu

nehrozil pěstí. Mlčeli a dívali se na něj, upírali na něj nehybný pohled a jako by mu jím upíjeli krev. Bylo mu jasné, že je smrtelně bledý.

Ted mu sevřel paži a naklonil se k němu.

„Musíte k nim promluvit,“ pošeptal mu sotva slyšitelně do ucha.

Já? pomyslel si překvapeně. Já s tímhle přece nemám nic společného.

Ale vzápětí mu došlo, že na tom nesejde. Vždycky už to bude on, kdo tohle nařídil, to s ním si historie bude tuhle událost spojovat. I když se nakrásně pokusí někde říct pravdu, nikdo mu neuvěří, všichni si budou myslet, že jde o snahu zakrýt vinu.

Nemám na vybranou, uvědomil si. Když už k tomu došlo, musím toho co nejméně využít.

Naklonil se víc dopředu a nadechl se.

„Takhle skončí všichni, kteří mi zkrátí cestu. Každý, kdo myslíš na vzpouru proti mně, měj na paměti, že za své činy nezaplatíš sám. Zaplatí za ně ti, které máš nejraději...“

Přerušil ho zvuk tříštěného skla za zády. Ohlédl se. Mladá žena, která přivezla na servírovacím vozíku sklenky a džbán s ledovou vodou, držela za ucho v ruce zbytek džbánu a vrhla se na něj.

„Vrahu!“ zaječela.

Illya zvedl ruku na obranu. Ostrý střep mu prořízl rukáv a zabodl se mu hluboko do předloktí. Ozval se výstřel a žena před ním padla k zemi.

„Jste v pořádku?“ dolehl k němu Tedův polekaný hlas. „Illyo, jste v pořádku?“

Podíval se na něj a pak na mrtvou ženu u svých nohou.

„Tohle je tvoje zatracená práce!“ zasyčel na něj.

Obrátil se k balustrádě a znovu se postavil čelem k davu.

Před jejich zraky vytrhl střep z ruky a odhalil rozšklebenou kr-
vácející ránu. Svá slova nemohl vzít zpět, ale ani tak nedokázal
celou rodinu té ženské odsoudit ke smrti.

„Jsem naživu a ještě dlouho budu,“ křikl do davu. „Mě tak
snadno nedostanete!“

Dav dole zahučel, až ho zamrazilo, ale ne nenávisť, v tom
tónu se neslo něco jiného – překvapení.

Pohlédl na svou ruku a viděl, jak se rána na předloktí přímo
před jeho očima a před zraky všech záznamníků kolem zace-
luje.

Sylvie?

Kapitola 2

Arvelské procitání

„Arvelské procitání, ano, jsem si úplně jistý, už to začalo.“

Konstantyna probudil tichý hlas jeho poručníka. Oknem do pokoje dopadalo jarní slunce a stín, který vrhal nábytek na lakovanou podlahu, naznačoval, že dopoledne už docela pokročilo. Konstantyn se posadil a dvakrát třikrát sevřel prsty pravačky v pěst. Klouby měl odřené a bolavé ze včerejší rvačky s Tristamem.

„Napadl spolužáka, bil ho pěstí, dokud ten kluk neztratil vědomí, to snad mluví samo za sebe,“ pokračoval Beattyn vedle v obývacím pokoji tlumeně odpovědí na otázku, kterou Konstantyn nemohl slyšet. Netušil, s kým jeho poručník mluví, ale bezpochyby mluvili o něm.

„Můžete být v klidu, zatím mu nedochází, co se děje, ale už nemáte moc času. Jestli se to má udělat, musí to být tento měsíc. Bude to postupovat rychle. Jakmile pochopí jak na to, rozvine si plnou osobnost do několika týdnů.“

Konstantyn se snažil uklidnit náhle zrychleně bijící srdce, dýchal co nejkldněji a ani se nehnul. Jestli to začalo, chtěl vědět co nejmíc.

„Ne, to neudělám, to by ho mohlo zablokovat až do dalšího transferu,“ vzepřel se Beattyn nějakému příkazu. „Riziko je vysoké – Teritoria na nás tlačí. Potřebujeme ho, a včera už bylo pozdě. Musíte si poradit nějak jinak.“

Potřebují mě? Kvůli válce s Teritorií? Co jsem zač? letělo Konstantynovi hlavou. Představil si sám sebe uprostřed bitvy a udělalo se mu zle. Vážně mě hned po procitnutí pošlou na frontu?

Vždycky se spoléhal na to, že právě proto, že je arvel, se ho válka netýká. Transfer byl delikátní záležitost, vždy pečlivě připravovaná, ostražitě hlídaná, v polních podmínkách v podstatě nemožná. Arvelové nikdy nechodili do války.

Co jsem zač? vrátil se v myšlenkách znovu k původní otázce. Beattyn to ví, ale neřekne mi to. Určitě to ale má něco společného s válkou. Vždyť si myslí, že procitám, protože jsem zbil Tristama. Je určitě přesvědčený, že je to projev nějakého traumatu nebo násilnické povahy. Netuší, co se včera skutečně stalo...

S nečekanou ostrostí se mu znovu vybavilo, jak se k němu Tristam tiskl, jak se ho dotýkal, znovu cítil jeho rty na svém hrdle. Odpor ho zvedl z lůžka bez ohledu na to, že chtěl předstírat spánek, aby se co nejmíc dozvěděl. Beattyn vedle v místnosti se na něj překvapeně ohlédl a ukončil hovor v půli slova. Konstantyn se ale jen protáhl kolem něj a zamkl se v koupelně. Pustil si horkou sprchu o nejvyšší intenzitě a drhl se, jako by ze sebe ten dotyk mohl smýt.

Měl jsem ho zabít, myslel si rozrušeně. Jestli se dneska ukáže u Magdena, bude to jeho poslední chyba.

Když se sušil, zaletěl pohledem ke svému obrazu v zrcadle. Nabídla se mu vysoká, dobře stavěná postava přiměřeně

obalená svalstvem, pohledná souměrná tvář, zelenomodré oči a světle hnědé vlasy. Napjatou pokožku na klíčních kostech zdobila neodmyslitelná linka tetování. Viděl se jako už stokrát předtím, a přece v tu chvíli zažil znepokojivý okamžik odcizení. Díval se sám na sebe jako na oblečení v obchodě. To tělo k němu sice patřilo, nejspíš si tenhle typ sám před transferem vybral, ale zároveň tvořilo jen zanedbatelnou část jeho bytosti v porovnání s mnohatisíciletou zkušeností a desítkami jiných těl. Zamrazilo ho a rychle se natáhl po oděvu.

Je to předzvěst procitání? Poznal to Beattyn správně?

„Co všechno jsi slyšel?“ uvítal ho Beattyn v pokoji přímou otázkou.

Konstantyn mlčel. I kdyby popřel, že poslouchal, Beattyn by mu stejně neuvěřil, dopřát mu výhodu jistoty ale také nechtěl.

„Dobře, jak myslíš, začnu tedy já. Nemusíš mi věřit, ale mluvil jsem s A-centrem. Podle mého začínáš procítat a musí se to pohlídat. Musí to proběhnout správně a ve správném okamžiku,“ řekl Beattyn.

„Tak mi teda pověz, co tak důležitého se musí udělat před tím, než procitnu,“ vyzval ho Konstantyn stroze.

„Víš, že ti to nemůžu říct,“ zavrtěl Beattyn hlavou, „a než začneš naléhat nebo pochybovat, připomeň si, že na svém transferu jsi plně spolupracoval a právě mě sis vybral za poručníka a důvěřoval jsi mi. Musí to tak být, Konstantyne.“

„To, že jsem ti důvěřoval, neznamená, že to tak musí zůstat,“ odvětil.

„Nebude to už trvat dlouho, slibuju,“ Beattyn se nenechal zatáhnout do hádky.

Konstantyn znal všechny dobré důvody pro arvelské nevědomí. Arvel se vždy přenášel do těla novorozence, protože nebylo možné vypěstovat dospělé tělo bez vlastního vědomí, aniž by došlo k zásadnímu poškození mozkové tkáně, atrofování

svalstva a pokřivení kosterní soustavy. Zároveň ale bylo natolik kruté přenést vědomí dospělého člověka do těla dítěte, že většina arvelů, kteří se o to kdy pokusili, zešílela, nehledě na to, že ani mozek novorozence nebyl dost vyvinutý, aby poskytl vědomí se staletými vzpomínkami dostatečnou oporu. Arvelské nevědomí je chránilo, i když cenou bylo absolvovat na každých sto let dvacet let dětství a dospívání, a neslo s sebou i další výhodu – bonus v podobě získávání nových náhledů na svět nezatížených předchozí zkušeností. Osvěžovalo arvelský sklon ke konzervatismu, ulehčovalo jim přijetí nové doby a změn. Bez nevědomí to prostě nešlo.

S přicházející dospělostí se ale z ochrany rychle stávala zátež. Konstantynovi bylo dvacet tři a kvůli nevědomí ztrácel půdu pod nohama. Potřeboval procitnout. Nejlépe ještě dnes.

„Asi z toho už šilím, promiň,“ omluvil se Beattynovi. „Půjdu se zabalit na víkend. Magden pořádá každoroční mejdan u příležitosti konce kompakthallové sezóny. Bude to v jejich vile na pláži v Harrey.“

„Nemám jet s tebou?“ nadhodil Beattyn.

„To myslíš vážně?“

„Tak dobře, ale slib mi, že když se ti něco nebude zdát, cokoliv, hned mi zavoláš,“ žádal Beattyn.

„Spolehni se,“ ujistil ho, ale v úmyslu to neměl.

Zatím mu nedochází, co se děje, ale už nemáš moc času. Jestli se to má udělat, musí to být tento měsíc, ta slova mu nešla z hlavy. Nezáleželo na tom, jestli Beattyn mluvil opravdu s A-centrem, nebo s někým jiným. Ať už mu kdysi důvěřoval, ať už si spolu domluvili cokoli, tady se jednoznačně dělo něco, s čím by nesouhlasil. Proto se to muselo udělat, než si vzpomene, protože pak už by se proti tomu postavil.

Konstantyn to nutně potreboval s někým probrat. S někým, kdo už to všechno měl za sebou, kdo mohl pochopit, čím

prochází, a na koho se skutečně mohl spolehnout. S někým s dostatečným rozhledem a velkými konexemi. Ke svému velkému štěstí někoho takového měl. Poslal krátkou zprávu se žádostí o schůzku a pak si sbalil věci na víkend. Naoko vyrazil ke kapitánovi týmu, ale ve skutečnosti zamířil na jiné setkání, o kterém Beattyn nepotřeboval nic vědět.

Reina na něj čekala na obvyklém místě v parku. S rukama založenýma na prsou se nenuceně opírala o vítěznou stélu, černé vlasy rovně zastřižené v úrovni brady se jí leskly jako havraní křídla, jako pohyblivý proud černých šatů kopírujících ladnou křivku její postavy. Nad její hlavou zuřila v projekci aktivované lidským dotekem vesmírná bitva u Milde, poslední bitva osmidenní války, která se paradoxně protáhla na třicet let.

Rozběhl se k ní a sevřel ji v náruči, a i když s ní původně chtěl jen mluvit, nedokázal se držet zpátky. Přitlačil dlaní látku jejich šatů proti pevnému stehnu a vyhrnul jí sukni až pasu.

„Měl jsi říct, že chceš radši do hotelu,“ zasmála se Reina a vymanila se z jeho sevření.

„Na co hotel, můžu to přece mít i tady,“ přitáhl si ji zpátky.

Mohl si to dovolit. Široko daleko nebylo ani živáčka, o to se Reinina ochranka jako obvykle postarala. A na oči jejich strážců už byl dávno zvyklý. Chodili spolu dost dlouho. Reina se nebránila, naopak, zručně mu rozepnula kalhoty. Nadzvedl ji, opřel ji zády o bitevní stélu a vstoupil do ní. Pohyboval se v ní rychle a naléhavě, jak to měla ráda. Cítil, jak se v ní zvedá vlna orgasmu, jak ho svírá a tepe v něm ozvěnou. Přitiskl se k ní celým tělem a poddal se tomu stejně jako ona.

„Tak povídej,“ vyzvala ho Reina věčně, když si spolu potom lehli do trávy.

Svěřil se jí s lehkostí a úlevou.

„Víš, že jsem se opravdu snažila dostat k záznamům A-centra,“ řekla Reina tiše, jakmile skončil. „Jenže matka je proti

a její výslovný zákaz se nikdo neodváží překročit. Nedokážu o tvé minulosti zjistit vůbec nic.“

„Chceš mi naznačit, že když nezmůžeš nic ty, nemůžu se divit Beattynovi, že mi nic neřekne?“

„Ne,“ odpověděla Reina tiše a dlouhými pevnými nehty mu bezmyšlenkovitě přejížděla kolem páteře. „Beattyn se chová opravdu divně a vůbec se ti nedivím, že ho podezíráš. Chci jen říct, že bez ohledu na své postavení ti prostě nemůžu pomoci získat informace.“

„Nevím, co mám dělat,“ řekl upřímně. „A nejde jen o to, že mě zřejmě chce do něčeho zatáhnout ještě předtím, než si vzpomenu, ale i o to, že úplně jasně naznačoval, že moje procitnutí bude mít zásadní vliv na vývoj konfliktu s Teritorií. Jako bych nějak mohl zvrátit výsledek války. Ale jestli je to tak, proč jsem něco neudělal už před třiceti lety, než jsem podstoupil transfer? Nebo jsem to udělal a současná situace je výsledek mého transferu? Nejsem zbabělec, ale...“

„Myslíš, že nebudeš mít právo vlastní volby,“ doplnila ho Reina klidně.

„Ano,“ přikývl, „jako by už všechno bylo určeno.“

„Je tu samozřejmě ještě jedna cesta,“ pronesla Reina po chvíli váhavě.

„A to?“ zpozorněl a posadil se.

„Konstantyne,“ vážně ho oslovila a také si sedla. „Já vím, že jsem o dvanáct let starší než ty a že tě to nejspíš ani nenapadlo, a o to víc si připadám hloupě, když to říkám, ale mohli bychom se přece vzít. Sňatkem se mnou by ses stal součástí královské rodiny, na frontu bys jel, jen kdybys sám chtěl, a silně pochybuju, že by si kdokoli dovolil proti tobě vystoupit nebo tě proti tvé vůli do něčeho zatáhnout.“

Úplně mu vyrazila dech. Měla pravdu, něco takového ho nikdy nenapadlo ani v nejdivočejším snu, ale úplně z jiných

důvodů, než zmiňovala. Od okamžiku, kdy se seznámili, mu bylo jasné, že pro ni znamená jen rozptýlení. Byl prostě jen další kluk v řadě, se kterým si užívala. Bylo mu osmnáct, a jí třicet, ona byla budoucí arvelská královna, a on sice arvel, ale zcela bez původu, žádná rodina se k němu nehlásila, proto si také pro období nevědomí musel zvolit poručníka.

„Je to od tebe hezké, že mi nabízíš ochranu, ale...“

„Neřekla jsem to podstatné,“ přerušila ho Reina. „Důvod, proč ti nabízím manželství, nespočívá v tom, že tě chci chránit, ale v tom, proč tě chci chránit. Miluju tě.“

„Tvoje matka to nikdy nedovolí,“ dostal ze sebe.

„Nehodlám se jí ptát,“ řekla Reina.

Seděla vzpřímeně a vážně se na něj dívala. Čekala na odpověď.

„Musím si to nechat projít hlavou,“ řekl opatrně.

„Já nikam nespěchám,“ usmála se. „Vím, že manželství není jen tak. Já jsem odmalička věděla, že se mu nevyhnu, tak mi to nepřijde nijak zvláštní, ale chápu, že tebe představa manželské pečeti může znepokojovat.“

Políbila ho, ale pak se rozhodně zvedla a oblékla si šaty.

„Spěcháš?“ zeptal se s lítostí.

„Musím se vrátit domů, matka má nějaké zdravotní problémy. Ozvi se mi co nejdřív. Myslím to vážně, budu šťastná, když řekneš ano.“

Počkal, až Reina zmizí, a pak si přivolal kapsli. Její návrh ho překvapil, o manželství nikdy neuvažoval, v tom měla Reina pravdu, ale taky měla pravdu, že by to vyřešilo všechny jeho potíže, současné i budoucí.

Kapsle ho vyložila na soukromé pláži Magdenových rodičů na druhé polokouli. Sídlo ho uvítalo duhovými vějíři světla rozkládaného luminiscenčními koulemi. Pod bílým mramorovým schodištěm klesajícím v oblouku k moři z horní terasy vily

se táhl dobře pětimetrový barový pult zalomený do tvaru písmene L a za ním míchali drinky spoře oděné dívky a mladíci. Hrála rytmická smyslná hudba a prolínala se se světlem, až se zdálo, že zhoustla v hmotu, že stačí natáhnout ruku a nabrat si jí plnou dlaň. Přízračný přechod z vrcholícího dne do právě se rozjíždějící noci souzně s Konstantynovým stále sílícím pocitem, že se nachází na hraně, na přelomu mezi dvěma světy, jeden opouští, a do druhého ještě nevstoupil.

Byla tam spousta lidí – kluci z týmu, jejich přítelkyně, nějaká ta obsluha pro nezadané, synové a dcery sponzorů školního kompaktního fotbalu a několik populárních hvězdiček mediálního průmyslu.

„No konečně,“ někdo Konstantyna chytil kolem ramen.

Ohlédl se a uviděl Magdena, z dechu mu táhlo pivo a pohled už měl mírně rozostřený.

„Už jsem si říkal, žeš nabral plný arvelský vědomí a jsme pod tvoji úroveň.“

„Blbče,“ odstrčil ho od sebe. „Já naopak doufám, že tu z nevědomí rychle přeju do bezvědomí.“

„No tak na to se napijem!“ zařval Magden a táhl ho k baru.

Konstantyn se podvolil. Nechal se odvést k pultu, dal si namíchat drink podle Magdenovy volby, popíjel a poslouchal bezvýznamný hovor svých přátel.

„Kde ses vůbec flákal?“ zajímal se Magden.

„Měl jsem rande,“ odpověděl popravdě.

„Proč jsi ji nevezl s sebou?“ z Magdenova hlasu zněl posměch. „Nechtěla, co? To je mi novina. Člověče, že zrovna ty sebou necháš takhle zametat, tomu se ani nechce věřit.“

„Ve skutečnosti uvažuji o tom, že si ji vezmu,“ odpověděl na to.

Magden se rozkašlal a vytřeštil na něj oči a z Konstantyna aspoň na chvíli spadlo celodenní napětí a zapomněl na arvelské

procitání i na Beattynovy tajné hovory. Jenže pak si v davu na protější straně všiml Tristama, jejich pohledy se střetly a Tristam nejenže neuhnul očima, ale ještě mu pohybem hlavy naznačil, aby s ním šel stranou.

Konstantyn se odvrátil, ale Tristamův pohled ho dál pátil. Rychle do sebe obrátil pití a poručil si další.

„Manželství? To nemyslíš vážně. Copak nevíš, co tě čeká s manželskou pečeti? Kdo to dneska ještě vůbec dělá? Z praktických důvodů možná královská rodina a pak už jen pár romantických zoufalců!“

Někdo se dotkl Konstantynova ramene.

„Musím s tebou mluvit,“ po hlase poznal Tristama.

„Vypadni,“ zavrčel.

„Konstantyne, prosím tě...“ nedal se Tristam tak snadno odbyt.

Konstantyn sjel jako blesk z barové židle, udeřil oběma rukama Tristama do hrudníku a odstrčil ho od sebe. Tristam se zapotácel a upadl na záda. Rychle se sbíral na nohy, ale měl dost rozumu, aby se k němu znovu nepřiblížil.

„Chci si jen promluvit,“ naléhal.

„Dej. Mí. Pokoj,“ odsekával slova Konstantyn.

Uvědomoval si, že nikdo z týmu neví, co se mezi nimi stalo, ale neměl v úmyslu jim to vysvětlovat, i když se dalo předpokládat, že ostatní se takhle nejspíš přidají na Tristamovu stranu. Tristam byl v týmu oblíbený.

I já jsem ho míval celkem rád, připustil si neochotně.

„Nechte toho, včera jste si to už vyříkali,“ vložil se mezi ně Magden.

Tristam konečně prokázal nějaký rozum, otočil se a vyklidil pole. Konstantyn se vrátil ke svému pití.

„Co tě žere?“ zajímal se Magden.

„Nech to plavat,“ odbyl ho.

„Hlavně to nech plavat ty,“ napomenul ho Magden. „Nevím, co jste si udělali, ale takovýhle rozpory v týmu nepotřebuju. Je mi jedno, jak se spolu porovnáte, ale začněte na tom makat. Po prázdninách jste oba zase v útoku. Jestli ti teda manželka kompaktní nezatrhne.“

Měl sto chutí mu odseknout, ale spolkl to. Prázdniny trvaly dva měsíce a za tu dobu se mohlo stát cokoli. Jestli skutečně dojde k jeho procitnutí, nebylo moc pravděpodobné, že se ještě někdy vrátí k vrcholovému sportu.

„Buď v klidu,“ odbyl ho a dopil. „Půjdu se projít.“

Chvilková pohoda vzala zaslé. Potřeboval arvelské procitnutí, cítil to každou částičkou své bytosti. Co se života v tomto těle týkalo, jeho paměť byla kompletní, ale s každým dalším dnem si stále naléhavěji uvědomoval, že jeho zkušenost sahá mnohem hlouběji. Bylo to tam, čekalo to na něj a on na to jen neuměl dosáhnout. Pořád to zkoušel, a pokaždé neúspěšně, a to zvyšovalo jeho frustraci. Musel to mít, chtěl to, a zároveň se toho bál a odmítal to, protože to znamenalo, že současný život ztratí bez náhrady – přijde o studium, o tým, o přátele. Bude nekonečně starší než oni všichni, jak by si s nimi mohl rozumět?

Možná proto si nemůžu vzpomenout, protože to nedokážu chtít celou bytostí, napadlo ho.

Moře temně šplouchalo a hořelo odrazy světla ze zábavy, ale stačilo se vzdálit pár set metrů a pohltilo ho šero. Za sebou uslyšel kroky. Ohlédl se.

„Ty fakt nevíš, kdy přestat,“ zavrčel.

Tristam se zastavil sotva metr od něj.

„Musím s tebou mluvit,“ řekl znovu odhodlaně.

„Ale já s tebou ne,“ odsekl Konstantyn a prošel kolem něj, aby se vrátil zpátky na hlavní pláž, ke světlu, k zábavě a společnosti.

Udělal sotva dva kroky, když mu hrdlo zezadu ovinula silná paže. Tristam ho pootočil a prudce ho přirazil tělem ke skále. Nalehl na něj a dál ho pevně držel v sevření. Konstantyn nemohl dýchat, nemohl se ani pohnout, z Tristamova těla sálalo horko, ale celou Konstantynovu bytost místo strachu naplňoval jen pocit všeobjímajícího ponížení.

„Chci si s tebou jen promluvit,“ šeptal mu do ucha horce Tristamův hlas. „To nemůžeš prostě aspoň chvíli mlčet a poslouchat?!“

Mlčet a poslouchat? Ta slova v Konstantynovi vyvolala podivný záchvěv, znal je až příliš důvěrně, měla hlubší význam, už jednou je slyšel pronesená se stejnou intonací, stejně naléhavě a zničeně. Prošla jeho pamětí, proplula jeho dětstvím a klesla pod hladinu arvelského nevědomí, ale on je stále vnímal a viděl vzor, se kterým se spojila, i když si ho nedokázal zařadit.

Procitám, pochopil. Opravdu to začalo.

Jen stěží si uvědomil, že ho Tristam pustil, a donutil se vrátit zpět do přítomnosti. Zhluboka se nadechl a pomalu se otočil, připravený k obraně, ale Tristam zhrouceně klečel s nahrbenými rameny v písku a rukou si pevně zakrýval oči, jako by se snažil zatlačit zpět slzy.

Konstantyn si sáhl na pohmožděné hrdlo a na prstech mu ulpěla lepkavá vlhkost. Překvapeně se na ně podíval.

Krev? Zranil mě?

Pak se pohledem vrátil k Tristamovi a všiml si, že na druhé ruce, na té, kterou měl Tristam bezvládně položenou v klíně, má na předloktí pevně utažený obvaz, na kterém se rozpíjí tmavá skvrna.

Chtěl se zabít? Kvůli mně?

„Tak mluv,“ vyzval ho.

Tristam k němu pozvedl tvář, oči měl zarudlé a rysy poznamenané lítostí.

„Chci se ti omluvit za včerejšek,“ promluvil se staženým hrdlem.

„A?“

„Nevím, co mám dělat,“ vydechl k jeho překvapení Tristam. „Konstantyne, nedokážeš si představit, jaké to je být mnou. Být mnou vedle tebe. Neměl jsem to dělat, vím, že to byla chyba, ale já jsem si prostě nedokázal pomoci. Myslím na tebe už tolik let... a dneska se stalo něco divného. Víím, že to zní šíleně po tom, cos mě málem zabil, ale my dva jsme spojení.“

Něco na té situaci bylo nepřirozeného. Konstantyn si uvědomoval, že kdykoli jindy by cítil jen zhnusení, ale teď podléhal nejistotě a nezřetelnému pocitu provinění. Z arvelského nevědomí neovladatelně vystupovala vzpomínka. Tristamova gesta jako by kopírovala gesta někoho z Konstantynových předchozích životů, jeho hlas měl stejnou intonaci, hlava stejný sklon, stejně klopil oči. Tristam a přízrak minulosti Konstantynovi splývali před očima v jedno, až mu to působilo závrať.

„Miluju tě.“

Ano, to tenkrát řekla a já věděl, že pro ni udělám cokoli. Konstantyn měl před očima její tvář – ne tvář Reininu, ale tvář neznámé ženy, mohlo jí být sotva pětadvacet, měla kaštanové vlasy ostříhané nakrátko, vyhublé ostré rysy, světlé suché rty rozkousané do krve a tvář samou pihu. Její vyčerpaný, uštvaný, zoufalý pohled se s těmi slovy naplnil nadějí.

„Taky tě miluju,“ řekl.

„Konstantyne?“ Tristamův překvapený pohled ho ujistil, že to vyslovil nahlas.

Je mrtvá? letělo mu hlavou. Je taky arvel? Mám ji hledat? Hledá ona mě?

Život mu utíkal mezi prsty, všechno se prudce měnilo, všechno dostávalo jiný rozměr.

Přijdu ovšemno, uvědomil si zoufale. Moje minulost mě pohltí,

nezůstane nic, co chci já – žádná škola, žádný kompaktní, žádná Reina. Všechno, co teď jsem, čeho jsem doposud dosáhl, ztratí vedle těch věků význam. Moje minulost mi dokonce vnucí cizí ženu. Až plně procitnu, zůstane ze mě jen slabá vrstvička paměti.

„Konstantyne?“ Tristam se zvedl.

Královský sňatek byl podle zákona nezrušitelný, zajištěný fyziologicko-psychologickou manželskou pečeti. Jakmile do něj jednou vstoupí, bez ohledu na to, jak se změní jeho priority a vůle, už nebude moci odejít. Přece jen tu bylo něco, co mohl postavit do cesty onomu obludnému oblaku arvelského vědomí pomalu se rozpínajícím v hloubi jeho duše.

Sáhl na kom a povolal si transportní kapsli.

„Kam jdeš?“ zeptal se Tristam nejistě.

„Někam, kde nebudeš ty,“ odpověděl zle.

„Ale říkal jsi přece...“

„Přece sis nemyslel, že to patřilo tobě,“ ušklíbl se Konstantyn.

„Počkej, myslel jsem to vážně, že nás dva něco spojuje,“ snažil se ho zastavit Tristam. „Nech mě to vysvětlit...“

„Tebe a mě nespojuje vůbec nic,“ ukončil hovor ostře Konstantyn a vstoupil do přepravního pole. Musel spěchat, musel Reinu přesvědčit, aby si ho vzala ještě dnes.

*

Arvelské procitání, pomyslela si Reina, zatímco prsty jemně přejížděla po vytetované lince svého falešného arvelského identifikačního vzoru. *Jaké asi je? Jak velkou má skutečně moc?*

Ležela v posteli a před ní se otevíral pohled na tyrkysové moře a parajachtu ženoucí se vpřed kombinovanou silou větru, fotonového záření a kinetiky mořských vln. Konstantyn

rychlými a přesnými pohyby nastavoval poměry štítů a plachet tak, aby loď dosáhla co nejvyšší rychlosti. Světle hnědé vlasy měl vyšisované sluncem a jeho oči měly stejnou barvu jako moře kolem nich. Na opálené pokožce vrstvičku vykrystalizované soli. Smál se a něco na ni volal. Kdyby zapnula zvuk, mohla by i slyšet co, ale na tom nezáleželo, jistě to byla jedna z mnoha lehkovážných povrchností, jimiž ho vybavilo mládí a nezkušenost. Dívala se na něj schválně takhle – chtěla ho vidět jen jako projekci obrazu, bez myšlenek, bez ducha, protože si s každým dalším dnem stále naléhavěji uvědomovala, že to jediné je na něm pro ni skutečné, že pouze jeho tělo důvěrně zná. To ostatní zmizí pozřené arvelskou pamětí.

Mohla si tisíckrát opakovat, že při transferu se přenáší celá osobnost – charakter, temperament, intelekt i všechny vlastnosti, že muž, který před jejím pohledem řídí parajachtu, je ten samý, a ne jiný než ten, který před dvaceti třemi lety podstoupil transfer, a že až procitne, nezmění se. A přece...

Copak kdokoli mohl náhle vstřebat tisíciletí vzpomínek a zkušeností, a zůstat stejný? Navěky už se bude jinak rozhodovat, jinak věci hodnotit, jinak žít. Bude to on, a přece nebude. Bude stokrát starší než ona.

„Je z něj překvapivě pohledný mladý muž,“ ozval se od dveří stařecký hlas. „Vypadá mnohem líp, než když jsem se za něj vdávala já.“

„Mami?“ Reina se překvapeně posadila a otočila se čelem k příchozí. „Co tady děláš?“

„Už tě konečně požádal o ruku?“ vyhnula se královna odpovědi.

„Ne,“ odpověděla popravdě Reina.

„Proč ne?“ matka si sedla vedle ní na lůžko.

„Nejsem si jistá. Když podstoupil transfer, bylo mu osmdesát a mně dvanáct. Pamatuju si dost na to, abych věděla, že

tohle,“ Reina mávla rukou k projekci, „v žádném případě není on. Pročitnutí ho změni.“

„To ano,“ souhlasila její matka. „Ale ne zpátky ve starce, kterého jsi znávala. Jeho současná zkušenost v něm zůstane a bude ho udržovat ve vazbě na současné já. K nevědomí má arvel mnoho dobrých důvodů, Reino.“

Reina mlčela. Nebylo co říct. Matka jí Konstantyna vybrala a ona s tím souhlasila už před pěti lety. Současné pochybnosti na tom nic neměnily.

„Potřebuju vědět, na čem jsem,“ promluvila znovu královna. „Uvědomuješ si, jak důležité je, abyste právě vy dva uzavřeli sňatek, nebo ne?“

„Ano, jistě,“ řekla Reina.

„Tak neváhej! Svatba musí být do půl roku.“

„Do půl roku?“ opakovala Reina s podezřením.

„Diagnostikovali mi Q-syndrom,“ oznámila jí matka suše.

„To ne,“ vydechla Reina zděšeně.

„Je mi sedmdesát dva let, nedělej z toho takovou tragédii,“ zarazila ji matka ostře.

Ano, byl to požehnaný věk, málokdo se ho dožil. Každý, kdo za něco stál, mohl přece své staré tělo vyměnit za mladší, kdykoli si zamlouval, neexistoval žádný rozumný důvod, proč vyvíjet nové léky a technologie na prodloužení věku. Nikdo nesnil o tom, jak se ve sto padesáti bude senilní belhat o holi, všichni chtěli nové mládí, k tomu směřovalo jejich úsilí. To je hnalo vpřed. Arvelský transfer byl univerzální léčebnou terapií. Každý se chtěl stát arvelem. V jejich společnosti nešlo o dlouhý život a klidné stáří, ale o nesmrtelnost.

„Mami,“ nadechla se Reina zhluboka a sbírala odhodlání. „Měla bys to ještě zvážit s přenosem. A-rada tvoji žádost jistě neodmítne, ve skutečnosti na ni už celá desetiletí čekají...“

„Reino, já nejsem arvel a nestanu se jím. Stejně jako nikdo z našeho rodu. To není naše cesta.“

„Já vím,“ přikývla. „Ale přece jen, když máš tu možnost...“

„Moje matka ji měla taky a před ní její matka, každá z nás tu možnost měla, a my všechny jsme ji odmítly a stejně tak to uděláš i ty, až nadejde tvůj čas, z dobrých důvodů.“

„Tak proč celý život předstírám, že jsem arvel, když to není naše cesta? Proč jsi to předstírala ty? Proč nosím tohle tetování, když je to tak špatné?! Proč si jednoho z nich mám vzít?“ vychrtila na ni všechno, co se jí honilo hlavou.

„Nikdy jsem neřekla, že být arvel je špatné, jen to, že to není cesta pro královský rod. Arvelské tetování ti má zajistit úctu, kterou bys jinak musela složitě získávat, prokazuje tvé schopnosti, aniž bys musela projít řadou zkoušek. Usnadňuje ti povinnosti na trůnu, proto ho nosíš. Tak je naše společnost postavena, tak jsme ji my samy vybudovaly. Potřebujeme arvelskou technologii, bez ní nepřežijeme, ale ty a já a každý, kdo bude vládnout po nás, se jí bude vyhýbat. Jsi královna, musíš vždycky dobrovolně stát vně systému, ne být jeho součástí, jen tak můžeš mít dostatečný rozhled, jen to je zárukou správného rozhodnutí a síly ho prosadit. Kdyby arvelské královny akceptovaly A-transfer, kolik bych jich současně vedle sebe existovalo za několik století a jakou paseku by to nadělalo v našem vládním systému? Kdybys byla arvel, měla bys žaludek na rozhodnutí, které tě čeká? Nepodstoupím transfer a ty se vdáš.“

„Nemůžeš mě opustit, nejsem připravená,“ zmohla se Reina na protest.

„Jsi připravená lépe, než jsem byla já, když má matka zemřela,“ matčina ruka měkce spočinula na Reinině tváři a její černé oči se na okamžik z břidlice změnilly na samet. „Doba se láme, budeš to ty, kdo nás zachrání nebo pohrbí. I kdybych podstoupila transfer, do těch podstatných událostí už bych nezasáhla.“